

Arrest

nr. 149 133 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

1.2 Op 25 november 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep is gekend onder het rolnummer 165 774.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en de artikelen 4 en 19 Handvest Grondrechten EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het principe “patere legem quam ipse fecisti”.

De bestreden beslissing geeft echter duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De verzoekende partij voert aan dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, maar de gemachtigde niettemin deze aanvraag ten gronde beoordeelt, waardoor hij impliciet maar zeker aangeeft dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van deze aanvraag is voldaan. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar de motivering omtrent de door haar in haar aanvraag aangehaalde ebola-epidemie in Guinee. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke manier de bestreden beslissing de aanvraag ten gronde zou beoordelen. De eerste paragraaf van de bestreden beslissing stelt duidelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen en ook in het motief aangaande de ebola-epidemie waarnaar de verzoekende partij specifiek verwijst, wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden kunnen worden. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus uitdrukkelijk dat zij steunt op het feit dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Mede gelet op de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het beoordelen van de al dan niet aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet tot de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag zou behoren. In de mate dat de verzoekende partij meent dat een beoordeling ten gronde werd doorgevoerd omdat zij de ebola-epidemie in haar aanvraag als een element ten gronde heeft aangevoerd, dient erop gewezen te worden dat uit de bestreden beslissing hoe dan ook uitdrukkelijk blijkt dat dit element als een buitengewone omstandigheid werd onderzocht en dat zodoende geenszins een beoordeling ten gronde werd doorgevoerd.

Verder stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde heeft gezegd dat zij niet naar Guinee waar de ebola-epidemie woedt, moet terugkeren, omdat zij zich voor het bekomen van de verblijfsdocumenten via de gewone procedure naar de Belgische ambassade in Dakar (Senegal) moet begeven. Zij meent dat de gemachtigde hiermee impliciet maar zeker aangeeft dat zij een gevaar van mishandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest loopt, en daarmee aangeeft dat er in Guinee buitengewone omstandigheden heersen die de terugkeer naar Guinee onmogelijk maken. De Raad wijst er echter op dat, naast het feit dat de gemachtigde nergens in de bestreden beslissing stelt dat in Guinee een ebola-epidemie woedt, doch slechts verwijst naar hetgeen de verzoekende partij in dit verband heeft aangebracht, in de bestreden beslissing slechts wordt gesteld dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden, omdat de verzoekende partij zich niet naar Guinee dient te begeven, maar wel naar de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats, in casu de Belgische ambassade in Dakar, Senegal. In de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins gesteld dat in Guinee een ebola-epidemie woedt en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ook ziet de Raad niet in (en de verzoekende partij toont niet aan) op welke manier dit uit de bewoordingen van de bestreden beslissing op impliciete wijze zou kunnen afgeleid worden.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat zij over de nodige reisdocumenten van haar land van herkomst moet beschikken om naar Dakar te mogen reizen, zodat zij daarvoor eerst naar Guinee moet

afreizen, hetgeen niet van haar gevraagd kan worden omwille van de ebola-epidemie. De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt tevens uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins elementen heeft aangevoerd om aan te tonen dat zij zich niet naar Dakar, Senegal kan begeven om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten met de thans in het verzoekschrift aangehaalde elementen geen rekening te hebben gehouden. Het is daarbij ook niet aan de gemachtigde om deze elementen uit de aanvraag te distilleren, maar aan de verzoekende partij om dit in haar aanvraag uitdrukkelijk aan te voeren en aan te tonen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij door de weigering van verblijf bloot staat aan refoulement en een schending van artikel 19 van het Handvest voorligt, zij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met het beleidsprincipe van de verwerende partij dat de verzoekende partij omwille van de ebola-epidemie niet kan terugkeren naar Guinee en vervolgens verwijst naar verschillende internationale bepalingen en rechtspraak (en het zorgvuldigheidsbeginsel) met betrekking tot het reëel risico op mishandeling of een schending van het non-refoulementbeginsel bij verplichte terugkeer, dient erop gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing slechts een weigering van een machtiging tot verblijf inhoudt en geenszins een verwijderingsmaatregel is. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij haar internationaalrechtelijke verplichtingen niet zou nakomen. Bijkomend wijst de Raad er nog op dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, maar dat de verzoekende partij - die dit bevel bij haar verzoekschrift voegt - op meerdere plaatsen in haar verzoekschrift, met inbegrip van de inventaris, slechts de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf als bestreden beslissing aanduidt en nergens aangeeft dat zij ook het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband is dan ook niet dienstig.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 juni 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, stelt zij in de eerste plaats te verwijzen naar de stukken. In antwoord op de beschikking en de nota heeft zij vier opmerkingen:

(1) De bestreden beslissing is wel disproportioneel: het standpunt van de verwerende partij is dat zij geen mensen gedwongen naar Guinee kan terugsturen omdat de situatie te gevaarlijk is, er sterven duizenden mensen en er is geen oplossing voor de epidemie. Dan neemt zij toch een maatregel die impliciet maar zeker leidt tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is disproportioneel.

(2) Dat de beslissing geen beslissing ten gronde is, is niet juist. Het argument dat wordt aangevoerd, is dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet naar Guinee moet, maar naar Dakar in Senegal, maar de Belgische overheid kan geen documenten afleveren aan niet-Belgen om naar Senegal te gaan, de verzoekende partij kan niet op de normale manier verblijfsdocumenten aanvragen. Zij moet dus eerst terugkeren naar Guinee om op de normale manier naar Senegal te gaan, maar in Guinee is ebola en een verbod tot reizen, dus men gaat geen documenten afleveren. De verwerende partij heeft met deze elementen geen rekening gehouden.

(3) Er is ook geen eventualiteit met betrekking tot het gevaar in het kader van de ebola-epidemie: het besmettingsgevaar is reëel, duizenden mensen zijn gestorven. Het risico is dus reëel. Om artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) in te roepen, moet aangetoond worden dat de hardheidsdrempel is overschreden en deze kan niet meer overschreden worden dan door te sterven. Eventualiteit is dan ook naast de kwestie.

(4) Er wordt gesteld dat er geen verwijderingsmaatregel is, maar de weigering van verblijf houdt impliciet maar zeker in dat een bevel volgt en zal uitgevoerd worden. De verzoekende partij loopt dan ook het risico op mishandeling door de internationale bepalingen artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bescherming wordt geboden. Dat er geen verwijderingsmaatregel is, is dus naast de kwestie, want de verwerende partij moet ook de gevolgen van haar beslissingen beoordelen, wat zij niet gedaan heeft, wat onzorgvuldig is.

De verwerende partij wijst erop dat het gaat over de bijzondere omstandigheden bij een aanvraag 9bis die klassiek na een asielprocedure wordt ingediend. Er zijn twee elementen: ten eerste, de asielprocedure, die niet kan weerhouden worden, want reeds beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ten tweede, de epidemie, waarbij het bestuur consequent geweest is, want deze moet dag per dag opgevolgd worden, vandaar dat geen bevel is gegeven. Dit betekent echter niet dat er bijzondere omstandigheden zijn in de zin van de wet. De verwerende partij sluit zich dan ook aan bij de beschikking van de Raad.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats verwijst naar de stukken. Hiermee brengt zij echter geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 7 mei 2015 werd aangegeven.

Met betrekking tot de eerste en de vierde opmerking van de verzoekende partij benadrukt de Raad nogmaals, zoals in de beschikking van 7 mei 2015 reeds uitdrukkelijk werd aangegeven, dat op dezelfde dag zowel de bestreden beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen. Zodoende heeft de thans bestreden beslissing reeds geleid tot een verwijderingsmaatregel en had de verzoekende partij de mogelijkheid deze aan te vechten, waarbij de Raad opmerkt dat blijkt dat de verzoekende partij dit ook in een afzonderlijk verzoekschrift heeft gedaan. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting doet dan ook geen afbreuk aan het feit dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en dat zij de middelen die zij opgeworpen heeft in het licht van een eventuele verwijdering, tegen de daadwerkelijke verwijderingsmaatregel kon en moest inroepen.

Met betrekking tot de derde opmerking van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat nergens in de bestreden beslissing of in de beschikking van 7 mei 2015 gesteld wordt dat de ebola-epidemie geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken omdat het om een *“eventualiteit met betrekking tot het gevaar”* zou gaan. Deze opmerking mist dan ook feitelijke grondslag. In de mate dat de verzoekende partij naar de ebola-epidemie verwijst in het kader van een eventuele verwijdering, kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger en in de beschikking van 7 mei 2015 werd gesteld.

Met betrekking tot de tweede opmerking van de verzoekende partij dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 7 mei 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst aangeeft dat er in Guinee een verbod op reizen zou zijn en men er geen documenten gaat afleveren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee een nieuwe argumentatie toevoegt aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde zou beoordeeld hebben. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe argumentatie heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr.

217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 7 mei 2015.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE